

N-am vrut să le dau satisfacție.

*

Nici părinții nu m-au crezut și, când au aflat că am fost dat afară pe bune, să vedeți ce tãmbãlãu a ieșit. Pentru prima oară erau în aceeași tabără, așa că au profitat din plin.

*

Când m-au lăsat, în sfârșit, să mă întorc în camera mea, am închis ușa și m-am așezat pe jos. Mi-am zis: „Poți să te urci în pat și să plângi. Și-ai avea de ce, pentru că viața ta nu face doi bani, nici tu nu faci doi bani, și dac-ai muri, nu te-ar plânge nimeni. Sau poți să te ridici și să construiești ceva“. În seara aia am meșterit un monstru

ciudat, dintr-o grămadă de porcării pe care le adunasem de pe un șantier, și i-am spus Berluoasa-Blănoasa.

*

Da, știu, n-a fost cel mai inteligent lucru, dar mi-a făcut bine și în felul ăsta am evitat să ud perna.

*

Singurul care m-a încurajat în momentul ăla a fost bunicul. Nici nu-i de mirare, pentru că Bunu-Léon m-a înveselit mereu, încă de când eram de-o șchioapă și crescusem destul ca să mă poată lua în atelierul lui.

*

Atelierul lui Bunu-Léon e viața mea, locul meu de refugiu, peștera mea de

Ali Baba. Când bunica ne bate la cap, el se întoarce spre mine și-mi șoptește:

— Grégoire, ce-ai zice de-o escapadă la Léonland?

Și ne cărăm repejor, în reproșurile bunicii:

— Așa! Du-te să-l intoxici pe-ăsta micu'...

El ridică din umeri și-i spune:

— Hai, Charlotte, te rog! Eu și Grégoire ne retragem pentru că avem nevoie de liniște ca să medităm.

— Și la ce meditați, mă rog?

— Păi, eu meditez la trecutul meu și Grégoire, la viitorul lui.

Bunica se întoarce, bombănind c-ar prefera să fie surdă decât să audă așa ceva. La care bunicul îi răspunde întotdeauna:

— Păi, dragostea mea, ești *deja* surdă.

*

Și lui Bunu-Léon îi place să mește-rească, doar că el e și deștept. La școală, era un șacal: a fost mereu primul la toate și mi-a mărturisit într-o zi că nu a lucrat niciodată duminica („De ce? Pentru că n-am avut chef, de aia!“). Era cel mai bun la mate, franceză, latină, engleză, istorie, la toate. La 17 ani a intrat la Politehnică, facultatea cea mai grea din Franța. Și după aia a construit chestii imense: poduri, noduri rutiere, tuneluri, baraje etc. Când l-am întrebat ce meserie avea mai exact, și-a aprins o țigară, gândind cu voce tare:

— Nu știu. N-am știut niciodată clar... Să zicem că mi se cerea să revăd planuri și să-mi dau cu părerea: chestia

cu pricina avea să se prăbușească sau nu?

— Doar atât?

— Doar atât, doar atât... Nu e puțin lucru, băiete! Dacă spui nu, și barajul se rupe până la urmă, cazi de prost, crede-mă.

*

Atelierul bunicului e locul în care mă simt cel mai fericit. Chiar dacă nu e cine știe ce: o baracă de scânduri acoperită cu tablă ondulată, în fundul unei grădini, în care iarna ți-e prea frig și vara, prea cald. Încerc să mă duc acolo cât de des pot. Ca să meșteresc, să împrumut scule sau bucățele de lemn, ca să-l văd pe Bunu-Léon la treabă (acum face niște mobilă pe comandă pentru un restaurant), să-i cer un sfat sau doar

așa, degeaba. Din plăcerea de a fi într-un loc care mi se potrivește. Mai devreme vorbeam despre mirosul școlii, care mă face să vomit; ei, aici e tocmai pe dos, când intru în cămăruța asta ticsită, deschid larg nările ca să simt mirosul bucuriei. Mirosul de vaselină, de ulei de motor, de calorifer electric, pistol de lipit, adeziv pentru lemn, tabac și toate celelalte. E încântător. Mi-am promis că într-o bună zi o să-l distilez și o să inventez un parfum care să se cheme *Esență de Atelier*. Ca să-l miros când viața se împute.

*

Când a aflat c-o să repet clasa a doua, Bunu-Léon m-a luat pe genunchi și mi-a spus fabula cu iepurele și țestoasa. Îmi amintesc foarte clar cum stăteam